

че повечето от тях сж „загубени“ българи. Единият от сливенските квартали се нарича *Пяци Сърбяска* (*Сръбски квартал*. Сръбски го нарекли мѣстнитѣ власти, които въ това врѣме считали българитѣ за сърби. И наистина, мнозина българи, които сж участвували въ ромънската *Зивър* прѣзъ 1821 г. се считатъ отъ историчитѣ за сърби). Горния кварталъ обаче до скоро се наричалъ отъ сливенци и власи — *Кършо махле* или *Кършоолу махли*, защото тукъ първи заправилъ кжца *Добри Кършоолу* отъ Сливенъ. Той е ималъ и синове, отъ които единъ на име *Иваню*, умрѣлъ въ Русия. Тоя кварталъ е тъкмо срѣщу развалинитѣ на *Берязка* и една отъ улицитѣ му носи името на разваленото заселище — *Страда Береци*.

Другиятъ сливенски кварталъ е сѣверо-западно отъ първия и се нарича *Кирчовапа махла*, защото първиятъ, който заправилъ тукъ кжца, билъ *Дядо Кирчо* отъ Сливенъ. И въ двата тия квартали българкитѣ тъчатъ, предатъ и пѣятъ по сливенски. Домоветѣ имъ сж построени по образеца на сливенскитѣ кжци и въ тяхъ владѣе сливенски редъ: иматъ си хасми, лиандро, саксии, хаети, сайвани и т. н.; въобще ако тукъ дойде сливенець той нѣма да се почувствува на чуждо мѣсто. Всички знаятъ български. Най-добрѣ се пази езика у женския полъ, но най-младото поколение, по на десетина години, което може да се смѣта за четвърто по редъ сливенско поколение тукъ, вече не може да говори български. Причината е липсата на българско училище и невъзможното спиране на смѣсенитѣ бракове.

Марийка Петръ Пенюва разправяше, че дошлитѣ въ Плоещъ сливенци по никой начинъ не давали дъщеритѣ си на власи. Тя самата се оженила за влахъ чакъ слѣдъ смъртъта на баща си, който билъ отъ *Гюрчешмя* и постоянно мислѣлъ за Сливенъ. Отначало сливенци се женили само помежду си и едва въ втора и трета генерация тамъ почнали да се кръстосватъ съ власи.

Сливенското гостоприемство е много добрѣ спазено тукъ. Интересното е още, че сливенскиятъ говоръ се пази и у тия сливенки, които, освѣнъ дѣто сж раждани въ Плоещъ късно слѣдъ 1830 г., *но сж имали за бащи или дѣди — чисти власи*. Майкитѣ имъ, като сливенки, сж ги учили по сливенски, а още по-характерното е, че и до днесъ ще чуете тамъ да ви разправятъ за Сливенъ и неговитѣ мѣстности, *безъ да сж ги виждали*. Напримѣръ, че дѣдото на еди кой си билъ отъ Гюрчешмя или Клуцохоръ, че ималъ лозя на Гаговиць или Хамамъ-баиръ, а долапъ въ — Селището и т. н. Малко до прѣди освобождението Плоещъ е билъ съ мнозинство българи, а въ чаршията му, заправена отначало отъ сливенеца *Х. Петръ Х. Божиловъ*, се говорѣло само български.